

Životopis Petra Vacka

Petr Vacek se narodil 1. 1. 1965 ve Slaném, má dva starší bratry Jiřího a Jana.

21. srpen 1968 zastihl rodinu ve Vídni, kde byl tatínek pana Vacka, lékař, pracovně. Pan Vacek byl v té době velmi malý, má tedy jen útržkovité vzpomínky, například na to, že jim tatínek přinesl Coca Colu a malý Petr měl pocit, že je to zázrak a nikdy v životě nepil nic lepšího. Dále měl také časopis Mickey Mouse, který mu ale tatínek musel z němčiny překládat.

Bratr Jiří, který tou dobou už chodil do školy, mu později vyprávěl, že ve škole se najednou nechtěli učit povinnou ruštinu a říkali jí okupantština. Pan Vacek si také vybavuje, že když jezdili na návštěvu za babičkou do Kladna kolem Ruzyně, chtěl po tatínkovi, aby zastavil a mohli se tam dívat na tanky.

Jako dítě si pan Vacek přál být v nějakém klubu či oddílu, jak o tom čítával v knihách Jaroslava Foglara. Tento sen se mu splnil, když nastoupil do vodáckého oddílu, ze kterého má spoustu krásných vzpomínek. Díky vodáckému oddílu se dostal i do Filmového klubu, kde měl možnost vidět filmy, které nebyly nikde jinde ani promítané, natož povolené. Pan Vacek měl rád nejen film, ale i divadlo už od mládí.

Petr Vacek chodil na základní školu Františka Křížka (dnes Františky Plamínkové). Poté studoval na pražském gymnáziu Botičská s rozšířenou výukou biologie a chemie, o biologii se totiž hodně zajímal a stále zajímá. Po gymnáziu šel studovat na pražskou DAMU.

Období normalizace příliš neprožíval, a to díky postavení rodiny, protože oba jeho rodiče byli ve straně. Omezující pro něj ale bylo to, že nebyly knihy, nedala se poslouchat hudba, kterou by člověk poslouchat chtěl, jen se papouškovalo, co se řeklo ve škole, zároveň panovala jistá schizofrenie, protože co se řeklo doma, nesmělo se říkat nikde veřejně.

Rodiče pana Vacka byli lékaři a díky tomu, že byli oba v komunistické straně, žilo se jim dobře a měli poměrně vysoké postavení. Do strany vstoupili už krátce po válce. Pan Vacek vzpomíná, že v pubertě měl s komunismem rodičů velký problém, ale zároveň je považoval za velmi citlivé, morální a tolerantní. Zpětně je vnímá spíše jako obyčejné lidi, kteří jen nebyli hrdinové. Zároveň se ale snažili pomáhat. Mezi spolužáky bratra Jiřího byly i děti chartistů, ovšem maminka pana

Vacka dokázala zařítit jednomu z nich studium na vysoké škole. Později pracovala u odvodů a spouště mladým mužů pomohla vyhnout se vojně. Tatínek také využíval své kontakty a pomáhal, především v nemocnici, kde mnoha lidem dokonce díky tomu zachránil život. Také z toho důvodu je dnes Petr Vacek velmi opatrný v odsuzování lidí.

V dětství se chtěl pan Vacek stát lékařem, stejně jako jeho rodiče. Později se ale začal zajímat o herectví a divadlo, proto se stal hercem. Tatínek i maminka z něj sice chtěli mít také doktora, ale pochopili, že herectví je to, co si přeje doopravdy dělat. Proto na gymnáziu začal se svou hereckou kariérou, ve které pokračuje dodnes. Hrál ve filmech, seriálech, divadle, moderoval i různé pořady.

17. listopadu 1989 hrál pan Vacek v Ypsilonce představení Amerika podle knihy Franze Kafky, ovšem hluk z Národní třídy bylo slyšet až v divadle. Herci, kteří zrovna nehráli, vybíhali nahoru a chodili říkat dolů do divadla, co se venku děje. Například kolega Pavel Nový jim přišel ukázat modřiny.

Po pádu komunismu byla tvůrčí svoboda, šlo cestovat, byla to obrovská pozitivní změna. Velký rozvoj nastal i v oblasti ekologie, která pana Vacka velmi zajímá.

Životní motto pana Vacka je: **„Dokud mě ostatní neomezují, tak je to jejich svoboda.”**

Naši generaci by vzkázal, abychom se vzdělávali.